58 - 303

Akbaba

1958 — Ne tarafa gideceğim baba?
1957 — Ne tarafa işaret ederse oğlum!

1958 İKRAMİYE PLÂNI

2 1/2 milyon

APARTMAN DAİRELERİ
BAHÇELİ EVLER
PARA İKRAMİYELERİ

TÜRKİYE

BANKASI

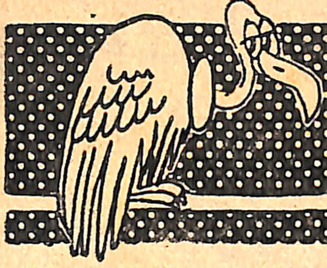
- 2.5 Milyon liranın yarısı, yani 1.250.000 lirası Apartman Dairesi ile Ev ikramiyesi ve geri kalan 1.250.000 lirası para olarak dağıtılacaktır.
- 2.5 Milyon liranın tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 385

SAYI : 303 C.: 12 2 OCAK 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

1957 - 1958

57 — Ay, ödüm koptu... Neyle geldin böyle ansızın?.. Trenle mi? Vapurla mı?

58 — İlâhi morukçuğum, sen bile onlara binip gelmedin... Tren, vapur, uzak cetlerimizin taşıtları..

57 — Hıımm... Açıkgöz bir çocuğa benziyorsun sen, yoksa zamane vurguncuları gibi senin de mi Cadillac'ın var?

58 — Kah kah kah kaaah... Güleyim bari!

57 — Ne var bunda gülecek çapkın?

58 — Darılma ama, pek eski kafalı imişsin!

57 — Evet, evet unuttum... Şimdi uçak devrindeyiz, değil mi?

58 — Değil!

57 — Yaaa... Gökten zenbille mi indin?

58 — Hayır, Amerikan füzesi ile!

57 — İyi ki Sputnike binmedin!

58 — Binmem ona...

57 — Neden?

58 — Onun gidişi vardır, dönüşü yoktur!

(İhtiyar 57 ile genç 58 bir müddet birbirlerine gülümseyerek bakarlar.)

58 — Vaktimiz yok... Gitmeden dünyanız hakkında bana bilgi ver biraz.

57 — Sen sor, ben söyleyim!

58 — Ama, önce bir kahvaltı edeyim... Karnım aç!

57 — Nasıl?.. Karnın mı aç?

58 — Telâşlanma babalık, çok bir şey istemem: Bir dilim ekmek, bir dilim peynir, bir fincan da kahve...

57 — Peynir mi?

58 — Peynir!..

57 — Öyle ise bekliyeceksin biraz...

58 — Ne kadar?

57 — Belli olmaz... Önce Migros gelsin, kuyruğa gireyim, eğer bu gün peynir dağıtıyorsa, sonra bana sıra gelinciye kadar bitmezse alırım...

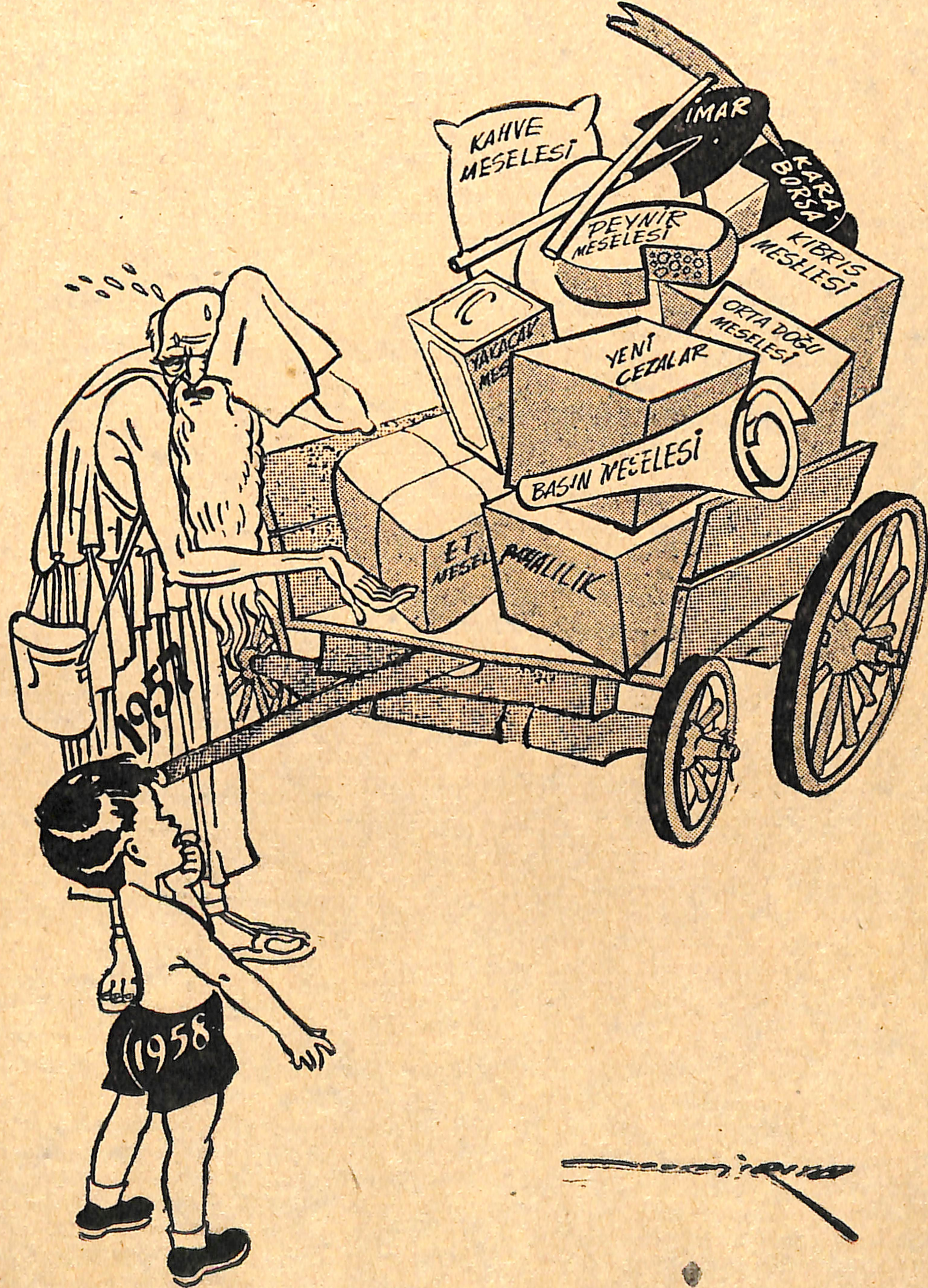
58 — Vazgeçtim peynirden öyleyse... Sen bana bir dilim kızarmış ekmekle bir fincan sıcak kahve lütfet!

57 — Ekmek kolay, fırınlarda var çok şükür... Ama, kızartmak için kömür lâzım!

58 — Kömür yok mu?

57 — Suuus!.. Belediye reisleri duymasın, hemen yalanlarlar!

58 — Peki canım, ona da peki... Bir dilim ekmekle bir fincan...

1957 — **Ben gidiyorum oğlum.... Biraz da sen çek!..**

57 — Kahve değil mi?..

58 — Evet, evet, tiryaki işi, köpüklü, sıcak bir kahve...

57 — Ne kadar vaktin var?

58 — Acele etme, pişinceye kadar beklerim...

57 — Yook, pişinceye kadar değil...

58 — Ya ne kadar?

57 — Eğer çürümedi ise, küflenmedi ise, bozulmadı ise, dağıtılmasına karar verilinceye kadar!

(Genç 58, birden tabanları kaldırır, geldiği tarafa doğru koşmaya başlar)

57 — Heeey... Nereye delikanlı?

58 — Geldiğim yere!..

(İhtiyar 57 acı bir kahkaha atar)

57 — Yağma yok... Dönüş için tek bileti ben aldım!

58 — Ya ben?.. Ben ne olacağım?

57 — Tıpkı benim gibi, bir gün peynir, bir gün kahve, bir gün kumaş, bir gün sinema kuyruğunda, 365 günü dolduracaksın çocuğum!

58 — Yani?..

57 — Yani 1959 gelinceye kadar!

58 — Öyle ise beni evine götür, oturacağım yeri göster!

57 — Evim mi?.. Ne evi?..

58 — Evin ya... Senin bana bir yıllık konturatını ciro edecek bir evin yok mu?..

57 — Vardı... Vardı ama...

58 — E, ne oldu?

57 — İstimlâk ettiler!

58 — Eyvahlar olsun, bu kışta, kıyamette ne yapacağım ben?..

57 — Üzülme, üzülme... Sana gitmeden bir iyilik edeyim... Gel benimle beraber...

(İhtiyar 57, genç 58 i elinden tutar ve köprü altına doğru götürür.)

Yusuf Ziya ORTAÇ

İBRAHİM BEYİN YILBAŞI EĞLENTİSİ

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

BİR adam, mikrofonda,

— Sayın bayanlar, baylar! Şimdi elmalı dans müsabakası başlıyor... dedi.

İbrahim Bey ortağına,

— Almalı misâbega didiği ne ki?.. diye sordu.

Ortağı da anlattı:

— Dans eden çiftlere birer elma veriyorlar. Elma, dans eden çiftin alınları arasında duracak. Elle tutmak yok. Düşüren çıka çıka en sona kalan birinci oluyor.

— Gozel... Eyi bi âdet. Herkes avradıynan mı dans oynuyor?

Mikrofondaki adam,

— Elmalı dans müsabakasına girmek isteyenler!.. diye seslenince, İbrahim Bey,

— Biz vark, biiz!.. diye bağırdı.

Karısının elinden tutup ortaya gelince bir kahkaha koptu. Salonda bulunanlar, kadının arkasına bakıp bakıp gülüyorlardı. İbrahim Bey karısına,

— Dön hele bâğyaan, bunlar niye gulüp yatır... Dön ardını! Tuvâletinde bi eğsüklük ney mi gordüler? dedi.

Bunları söylerken, karısını elinden tutmuş, çeviriyordu. İbrahim Bey,

— Amanıňg!.. Len, şo berberi gordün ğü? Bigûdeyi zaçında unutmuş, dedi.

Bigudileri çıkarmak için karısının saçına asıldı. Karısı,

— Dur bi yol, diye bağırdı, tüm zaçımı kokünden goparttın a İpraam Bey. Dur canım, berberin guneehine girme. Herüf çıkaryodu, bırak, süs deyi galsın didim. Çekme hey İpraam Bey... Kokünden sökeceğn.

— Kokün gurusun avrat... Süsümüş. Len neyin süsü? Heç mi süs gormedin ocağı batası...

Karı koca kavgası salonun ortasında olduğu için,

İbrahim Bey'in ortağı yanlarına sokulup yavaşça,

— Ayıp oluyor İbrahim Bey, rica ederim münakaşayı bırakın. Burası yeri mi, a efendim, dedi.

İbrahim Beyin sert muameIesine kızan kadın da,

— İtmiyom, dedi, seniğlen dans mans itmiyom. Var, bildiğin garıynan et.

İbrahim Bey karısını çekiyor, kadın da direniyordu.

—Len avrat, ben sana o dans pirefüsürüne bedava mı ders aldırttım... Haram ossun paralar.

Çok mahcup olan ortağı, İbrarahim Bey'in karısına,

— Bu dansı lûtfeder misiniz Hanımefendi? dedi.

Kocasına kızan kadın ona yan yan bakarak,

— Ni dimek? Sözümü olur? Buyrun idek!.. dedi.

Bir alkıştır koptu. Elmalı dans müsabakası başlamıştı. İbrahim Bey, kendi kendine, ama yüksek sesle, söylendi:

— Garı getti.. Varsın getsin, yabancıya değel, ortağa getti. Yüsgek zosyetenin icabından bi iş... Şance Madam, şance madam... Ne yapak? Biz de birini buluruk gayri...

Böyle söylenerek, güzel bir kadının önüne geldi, durdu:

— Bendeğize bu dansı oynamak şerefini virir misiğiz?

— Mâzur görün efendim, dedi.

İbrahim Bey,

— Ağnadım, dedi, biliş değilik deyi bendeğizi refize ediyonuz a, bendeğizi sorun, İpraam deyincek, tüm piyasa tanır. Pırazanta olmadık emme, gulağasma Hanımefendi, misâdeniz olussa bi dans oynıyak zattaliğiznen. He mi?

Kadın kahkahalarını zor tutarak ayağa kalktı. Bir elma da onlara verdiler. İbrahim Bey elmayı, kadının alnıyla kendi alnının arasına koydu. Dans ederlerken İbrahim Bey hiç durmadan söyleniyordu:

— Bir eyi galpli hanımefendi olduğunuzu ağnadım. Yoğsam, töbe gelmezdim yanığıza. Bendeğiz hösoosî dans dersi aldım. O sebepten her bi dansı gayetnen eyi bilirim. Siz de dansımı görüyonuz. Bi gusurum varsa dinine imanına söyle Allâsen...

Kadın,

— Çok güzel dans ediyorsunuz, dedi.

— Ederim. Hemi de gozel ederim. Tangosundan mangosundan dut, mambosuna, zambosuna gader her bi dansı iderim. Sallanyuvarlan disen en eliyyülâlâsı... Efendim bendeğiz gaşık havası da bildüğümden dansı çabucak gaptım. Bizim pirefüsür, sen bu dansı nirden biliyon, didi. Herüf şaştı. Göbek havasıynan çifte telliyi bildiğimden, dedim. Töbe inanmam, didi. Gevezelik idiyom ya, dansta âdet olduğundan...

— Estağfurullah...

— Bizim dans pirefüsürünü biling mi?

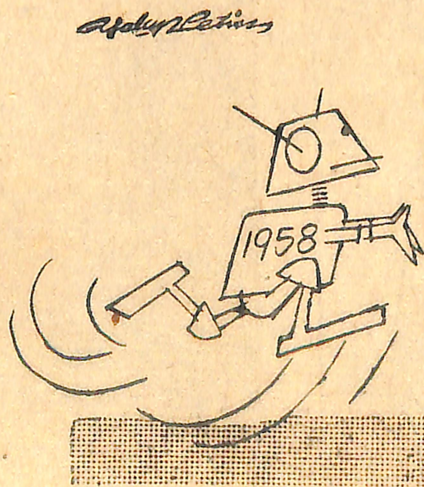
— Hayır.

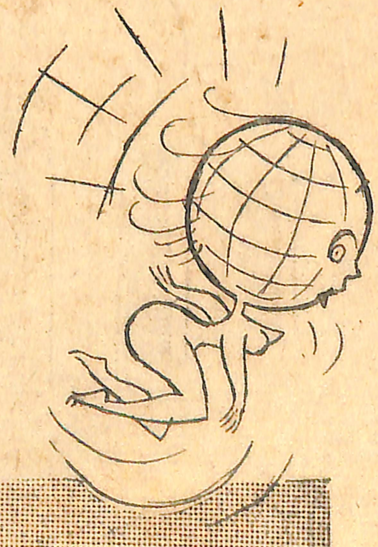
— Nasıl bilmeng canım. Gayetnen menşir bi herüf. O didi ki, damı goluna alıncak, heç çenen

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

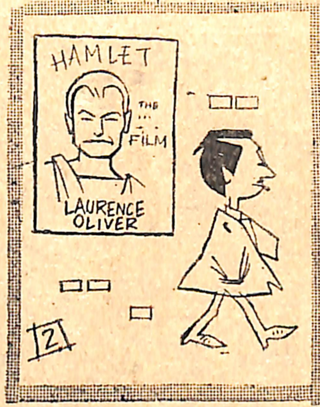
YENİ YILA GİRERKEN:
— Miskin... İktidardan düştüğün nasıl da belli!..

YAZISIZ!..

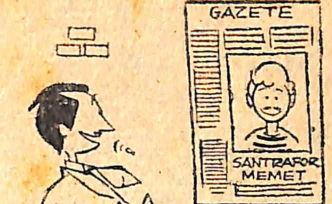

— Ne güzel oynuyor bu adam!..

durmıyacak. Datlı datlı gonuşacağn, didi. Garı gısmına dansta lâf yetiştirmeli. Adınızı bağışlar mısığız?

— Gönül Başsever.

— Aman ne gozel bi ad... Çok bi gozel ad bulmuşsunuz. Vallaha tebrik iderim.

— Babam bulmuş.

— Dimek babağızı tanıyonuz...

— Aaa... İnsan babasını tanımaz mı hiç?

— Meselâ bendeğiz heç tanımam. Pederim vefasız çıktı. Bendeğiz tevellüt itmeden pederim mefat itmiş. Ben oksüz büyüdüm.

— Vah vah...

— Yetimim de. Bendeğiz gendü gendümü yitiştirdim. Gendümü yitiştirdim, velâkin, haşavzurdan şu garıyı yitiştiremedim.

— Hangi kadını?

— Şo benim avradı. Çoh bi gabiliyetsiz garı. Bah bi yol, şincik bizim ortaknan dans oynuyo.

— Çok cici hanımınız var.

— Aman, ocağı batsın.

Derken alınlarıyla tuttukları elma aşağı kaydı. Elmalı dans müsabakasının maksadı da hâsıl olmuş, elmayı tutmak isterken iki dudak bir an birleşmişti. İbrahim Bey'le damı müsabakadan çıkarıldı. Elmalı dans müsabakasını İbrahim Beyin karısıyle, ortağı kazanmıştı.

Yılbaşı balosu çok neşeli geçiyordu. Elmalı dans müsabakasını ilân eden adam yine mikrofona çıktı. Şimdi de, bir hayır cemiyeti için, tanınmış bir bayanın yanağını artırmaya çıkardığını ilân ediyordu. En çok parayı veren, güzel kadını yanaklarından öpecekti. Artırma başlar başlamaz, İbrahim Bey,

— İki bin pangınota bendeğizde, diye bağırdı.

Bunu söyler söylemez de, elinde kordelâyla süslü bir sepet tutan bir kadın İbrahim Bey'in başına dikildi. İbrahim Bey kadına,

— N'öreceğz? dedi.

— İki bin diye bağıran siz değil miydiniz?

— Hee... ben idim, ben didim.

İbrahim Bey'in karısı, itiraz etti:

— Yoh, o dimedi.

Adam karısını tersledi:

— Şo yaptığın iş yüsgek zosyetenin ganununa sığar mı hey avrat. Ben didim. Garı gısmısına lâf mı düşer? İrkeği galp para gibi bozmak ta yeni bi huy...

Karısı, sesini incelterek,

— Canım İpraam Bey, dimeğe sen didin emme, bi yağnışlığınan didin, dedi.

Salon kahkahadan kırılıyordu. İbrahim Bey'in ortağı kadının kulağına,

— Rica ederim, yapmayın, dedi, kocanızın şerefiyle oynuyorsunuz.

İbrahim Bey,

— He, oynar, bu garı her bi dâyim, benim şerefimnen oynar. Şart ossun bu garıyı boşıyacağm. «Karısına döndü» Len avrat, benim şerefimnen oynama! Oyuncah mı bildin şerefimi sen? dedi.

Kadın da kızdı,

— Vir, goynün dilerse hepiciğini vir, dedi.

Ortağı, İbrahim beye yavaş konuşmalarını söylüyordu. Ona da,

— Niye be bilâder, bura, sözüm burdan dışarı parti gongırası mı ki, yavaş konuşak. Baloya zevkimize gelmedik mi?

İbrahim Beyin karısı,

— Bi öpmiye iki bin gayme virilir mi? dedi.

Kocası,

— Canım, biz öpücüğe mi viriyok bakalım. Viriyosak hayır cemiyetine, sevabınıza veriyok. Değel mi ya? Öpme onun bahanası... Dururkene para mı virilir?

Sonra önünde sepetle duran kadına,

— Çek o çanağını, dedi, parayı pişin mi vireceğz? Allah Allah, malı garşıdan gormeynen para virilir mi? Hele bi öpek, iki bin değel, yirmi bin feda ossun...

Sepetli kadın;

— Herkes arttıracak, en çok arttıran öpecek, dedi.

İbrahim Bey'in karısı,

— Gordün mü bi yol, paralar hevaya getti, dedi.

Kocası, etrafını çevirenlere,

— Siz beni temelli hacıağa belediğiz, töbe öpmeden virmem. Pensibimize mugayir bi iş. Malı teslim almadan töbe sözüme metelik virmem.

Yanağı arttırmaya çıkarılan kadın işi tatlıya bağlamak için, İbrahim Bey'in yanına geldi, yanağını uzattı. İbrahim Bey,

— Gaç tagiga? Önce bi onu ağnıyak, ondan kelli öpüşek, dedi.

Sonra da cep saatini çıkarıp baktı:

— On bire çiyrek var...

Salondakiler gülmekten yerlere yuvarlanıyorlardı. İbrahim Bey, cebinden bir çek çıkardı. Çeke 20 bin lira yazıp imzaladı, sepete attı. Sonra etrafını çevirenlere,

— Essah mı bellediniz canım biz bu yolları bilmemiyik... dedi.

Bir alkış koptu. Balodakiler coşmuştu. Gece yarısından sonra, herkes yeni yıla girerken talini sınamak için kumara oturdu. Şu İbrahim Bey denen Hacı ağayı yolmak farzdı. İbrahim bey, karısı, ortağı bir de salonun en kurt kumarbazı pokere oturdular. Kumarbaz, blöf yapıyor, İbrahim Bey,

— Gordüm bilâder, diyordu.

İki seansta İbrahim Bey on beş bini cebe indirdi. Karenin dördüncü adamı sabaha kadar değişti. Her oturan, on, on beş bin lira bırakıyordu. Bu kâğıt ta hep acemilere gelir kör olsun. İbrahim Bey hiç kül yutmuyordu.

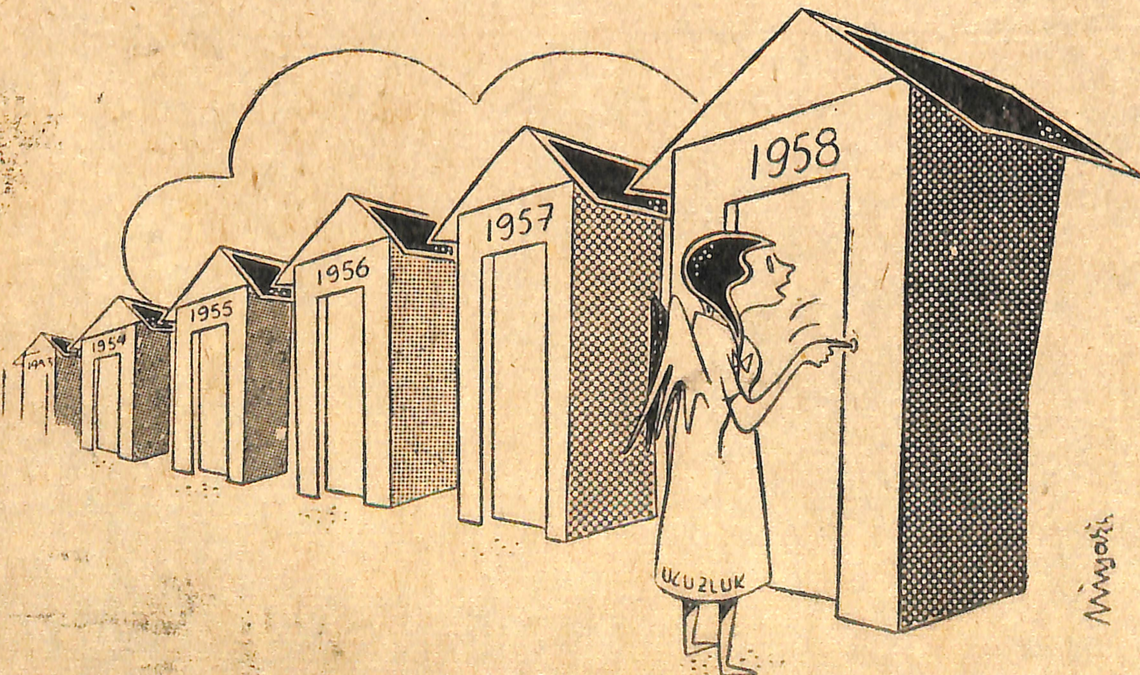
— Beş bin... diyorlar.

— Gordüm bilâder... diyordu.

Gün ağarırken İbrahim Bey cebine 300 bin lirayı koydu, balodan ayrıldı.

Hayır Cemiyetine verilen 20 bin liralık çekin sahte olduğu anlaşılınca İbrahim Beyin de sabıkalı trişörlerden hem de namlı bir sahtekâr olduğu öğrenildi. İbrahim Bey doğma büyüme İstanbul çocuğu idi.

Aziz Nesin

— Bir ümidim bu kapıda kaldı!..

MANAV:

Geçen ay içinde fiyatlar dondurulana kadar, elma, armut, portakal, mandalina cinsinden mücevherat satan yemişçi... Şimdi, eczahanelerde, yedek parçacılarda daima söylenen «yok» kelimesi manav dükkânlarına girmiş ve bildiğimiz meyveler, artık «memnu meyve» den bile güç bulunur hale gelmiştir.

MASA:

Dört ayaklı ve çoğu dört köşeli malûm eşya... Yemek masası, içki masası, kumar masası, ameliyat masası... Ha, bir de yazı masası vardır!

En lezzetlisi birincisi, en tehlikelisi ikincisi olsa gerek!

Fıkra:

Meşhur Kızlarağası, zamanın en sevilen mukallidini huzuruna çağırıp:

— Ayo, sanın için şok güzel taklit yapiyo dediler.... Ööle mi?

— Evet efendimiz....

— Hadi bi taklit yap ta guldur bani!

Herif sormuş:

— Hangi taklitleri seversiniz efendim? Arnavut taklidi yapayım mı?

Kızlarağası telâşla bağırmış

— Ulmaaaz... Silâhçıbaşı Arnavuttur... Darilir!

— Çerkes taklidi yapayım mı velinimetim?

— Ulmaaz... Başkadın afandı çarkastır... Darilir!

— Yahudi taklidi emredermisiniz acaba?

— Ulmaaaz... Sarrafbaşı Ya hudidir... Darilir!

— Ermeni taklidi?

— Ulmaaaz... Kuyumcubaşı armanidir... Darilir!

Nihayet yapacak taklit kalmayınca ağaya sorar:

— Öyle ise efendimiz, siz arzu buyurunuz, ben yapayım.

Kızlarağası, düşünür, taşınır ve emreder:

— Bana... Bana... Bana şey taklidi yap?

— Ne taklidi?

— Bir... Bir masa taklidi!

Herif hemen eğilir, iki elini yere koyar ve dört ayak durunca, Arap kahkahayı atar:

— Aman ne kadar banzadiii. Hay gozun kor olmasın... Tıpkı masa!..

Hani lâf aramızda, biz mizah mecmualarına da galiba masa taklidinden başka alay edecek şey kalmıyacağa benziyor!

MAYA:

Bir şeyin esası, özü... Bira mayası, ekmek mayası, yoğurt mayası gibi...

Nasrettin Hocanın akşehir gölüne kaşık kaşık maya çaldığı ve:

— Canım Hoca, göl maya tutar mı?

Diye gülenlere, tatlı bir iyimserlikle:

— Ya tutarsa!

Diye cevap verdiği meşhurdur.

Yine rivayete göre Bektaşiye sormuşlar:

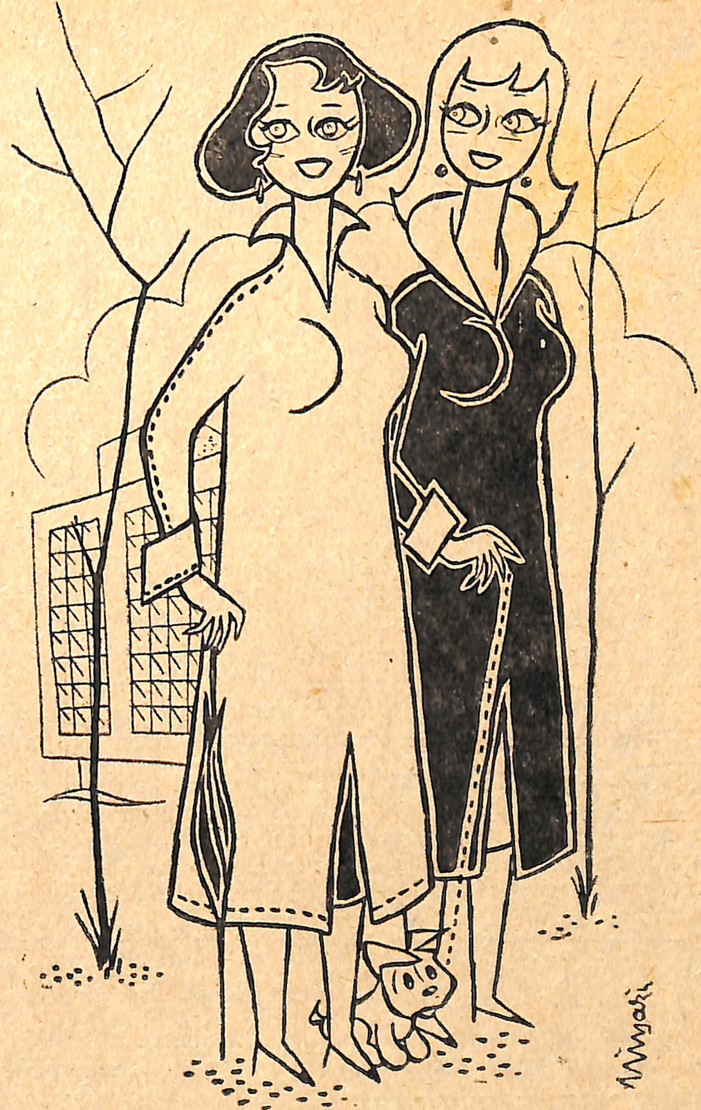
— Baba erenler, senin için hiç hamama gitmez diyorlar, doğru mu?

— Doğrudur, su ile oynamayı pek sevmem...

— Neden?

— Malûm ya, insanın mayası topraktır derler, suyu görünce çamur olur diye korkarım!

Galiba hazretin hakkı var: Zamanımızda çamurlar ne kadar çoğaldı, değil mi?

— Birbirimizi o kadar çok seviyoruz ki, evlenmemeğe karar verdik!..

Teşhiste hatâ!

Doktor Zülfü'ye sarı benizli bir adamcağız geldi:

— Aman doktor, dedi, yorgunluktan ölüyorum. Kılımı kıpırdatacak halim yok. N'olur, derdime bir çare...

Zülfü hastayı muayene etti:

— Sıkı bir perhiz yapacaksın, dedi. Sezbe haşlamasından başka bir şey yemiyeceksin...

Adam gitti. Bir hafta sonra geldiğinde ayakta sallanıyordu:

— Ölüyorum açlıktan. Allah rızası için bana yemek yedir doktor...

Doktor yeniden muayene etti:

— Bu sefer sebze haşlaması da yok. Sadece kaynatıp suyunu içeceksin....

Adam gitti. Bir hafta sonra geldiğinde duvara tutunmadan ayak ta duramıyordu:

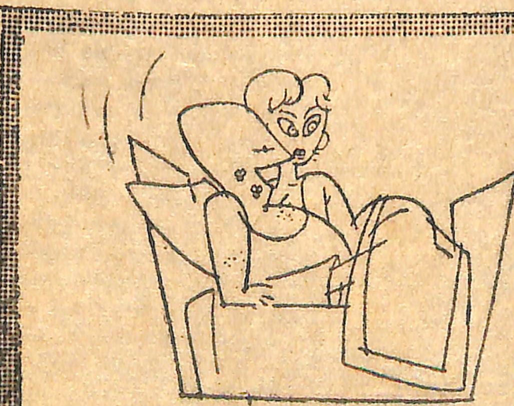
— Aman doktor, yorgunluktan değil, açlıktan öleceğim...

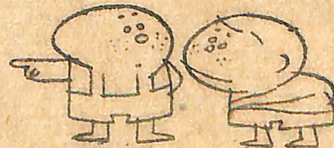
Zülfü başını kaşıdı. Bu işi bir türlü aklı almıyordu. Adamın rengi hâlâ sapsarıydı:

— Başka bir rejim düşüneceğiz, dedi. İsminiz neydi sizin?

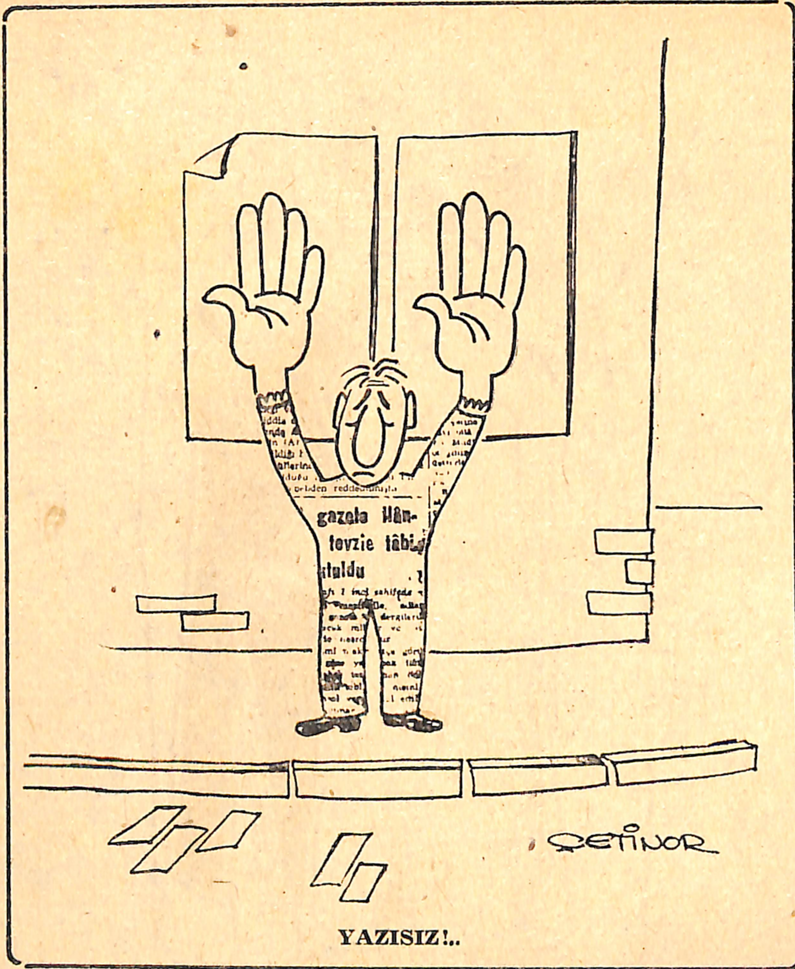
— Huan-Si Li..

— Hay Allah cezasını vermesin! diye Zülfü yerinden sıçradı. Siz Çinli misiniz? Bense sarılık tedavisi yapıyordum!

— Bu da Noel baban!..

YAZISIZ!..

Onun kusuru...

Nişantaşında, Şado'nun evinde toplanmışlardı. Herkes gitti. kala kala dört kadın, başbaşa kaldılar. Öyle tatlı konuşuyorlardı ki, adetâ birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı. Derken söz dönüp dolaştı, herkesin kusuruna geldi. Müthiş bir samimiyet krizi geçiren kadınlardan biri:

— Benim en büyük kusurum, erkeğe dayanamayışımdır! diye itiraf etti. Hoşuma giden bir erkek görürsem, onun olmadıkça duramam. Ama sakın bunu kimse duymasın....

— Benim en büyük hatam, içkiye karşı zaâfımdır, dedi ikincisi. Evde daima bir şişe viski hazır bulunur. Gelip geçerken muhakkak bir, iki tek atmalıyım. Ama, bereket kimse bilmez bunu...

Üçüncüleri:

— Madem ki hepiniz sırrınızı söylüyorsunuz, benim de itiraf etmemde mahzur yok, dedi. Bende maalesef kleptomani var. Ufak tefek şeyleri giderken muhakkak alır, götürürüm ve geri vermem. Ne yapayım? Bir türlü duramıyorum.

O zamana kadar sesini çıkarmamış olan Hicran, birden ayağa fırladı. Gidiyordu:

— Ne oluyorsun? diye sordular. Acelen ne?

— Handanlara söz verdim. Nuran, Peyman, Ayten, Reşdan hep orada buluşacağız. Ha, bari ben de kusurumu söyliyeyim: maalesef, dedikoduya bayılırım...

※

Beylik sual!

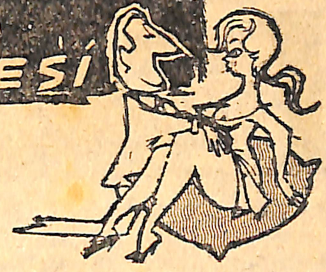
Olay, Maçkada geçiyordu. Hamfendinin en hararetli ânında, birdenbire beyefendi, anahtarla sessizce kapıyı açıp içeri girmişti. Malûm hikâye: Ankara uçağı kalkmamıştı. O da geri dönüyordu. Karısını yatak odasında yabancı bir herifle (bu şartlar altında yabancı daima heriftir) yakalayınca kükredi:

— Ne? Bana bunu yapmak ha? Hem de bana... Kim bu herif?

Karısı, örtünmeğe çalışarak doğruluyordu. O da hayretle, yanında yatana döndü:

— Kocamın hakkı var vallâhi, dedi. Sahi, sen kimsin?

PENCERE MÜJDESİ

Yazan: Adnan VELİ

DEVRİCEFA sokağının en ucunda, evliyaya bitişik, tek katlı, ahşap evin cumbası açıldı. Yeşil yün hırkalı bir kız, başını dışarıya doğru uzatıp seslendi:

— Meziyet... Huuu Meziyet...

Durdu, bekledi. Uzun uzun ıslık çaldıktan sonra bir daha seslendi:

— Meziyeeeeet!..

Tam karşıdaki asması kurumuş evin alt kat penceresinde, bir baş belirdi. Gülümsiyerek camı açtı:

— Hayrola nonoşum.. Bir şey mi var?..

— Yeni yılını tebrik ederim kardeşim. Hepimize hayırlı olsun.

— Allaha emanet ol nonoşum.. Ben de seninkini tebrik ederim.

— Ne yapıyorsun evde?.. Hiç görünmedin kaç gündür?..

— Börülceyi böcek sarmış da, onu ayıklıyordum. Gelsene biraz bize. Sana anlatacaklarımı bir dinlesen bayılırsın keyfinden..

— Sahi mi?.. Neler oldu gene?..

— Sorma...

— Yılbaşı gecesinde mi?..

— Evet.. Ama öyle bir geceyi, ömrü hayatımda yaşamadım.

— Allaha sen?.. Nerdeydin o akşam?...

— Mecbure Teyzelerde toplanmıştık.

— Eee, sonra?.

— Hayır... Hayır... Ben otobüs bekliyorum!..

— Kardeşim, pencereden nasıl anlatayım?.. Rumba Sabahat bir duyacak olsa, Lângadan Kadirgaya kadar dokuz mahalleye tellâlla ilânat geçer vallahi..

— Sabahat bir haftadır pisküviye gidiyor, duymadın mı?..

— Yoooo.

— Kaynanasiyle kavga ettikten sonra pisküviye yazılmış.

— Çocuğa kim bakıyor?..

— Onu da gündüzleri Lemana emanet ediyormuş. Sen anlatmana bak kardeş..

— Dur, şu yoğurtçu geçsin de anlatayım.

— Mecbure Teyzeler de artık yılbaşı şenliği yapıyorlar zaar?..

— Esas onlar yapmamış ama, evleri elverişli olduğu için, Müyesserler orada toplanmışlar.

— Bak körolası Müyessere.. Banâ haber bile vermedi...

— Bana da anca Salı günü ikindiyin haber verdi kardeş.. Gitmiye pek hevesim yoktu ama, şey de geliyormuş oraya.. Anlarsın ya..

— Kim?.. Kim allasen?..

— Bahattin..

— Hangi Bahattin?..

— Şoför Bahattin ayol..

— Haaaa, seninki.. Eh, gözün aydın öyleyse.. İyi eğlendiniz mi bari?..

— Eğlenmek de lâf mı kardeşim? Plâk getirmişler, şarap da almışlar. Allahın bildiğini kuldan ne diye saklıyayım?.. Şarap içmemiştim o geceye gelinceye kadar.. Meğerse ne güzel şeymiş kardeş..

— Aaaa, ben içtim.. Ben, Zuhalin nişanında içmiştim. Ama, azı iyi olmuyor da, iki bardaktan sonrası güzel oluyor.

— Sus sus.. İnsanı deli divane etmiye birebir vallahi..

— Dans da ettiniz mi bari?..

— Hem ne nasıl?.. Aaaaaaah ah.. Bu dünyada meğerse en güzel şey aşkmış da, biz uyuyormuşuz kardeşim. Ama bu aşk, gazetede okuduğun zaman hiç belli olmuyor da, esas, dans ederken meydana çıkıyor!

— Anlat Allahasen kardeş..

— Nasıl anlatayım bilmem ki?.. Annem o gün, dünvada bırakmam, dive tutturdu. Ben de, gideceğim, diverekten davattım.

— Şu senin anan da yok mu yani?..

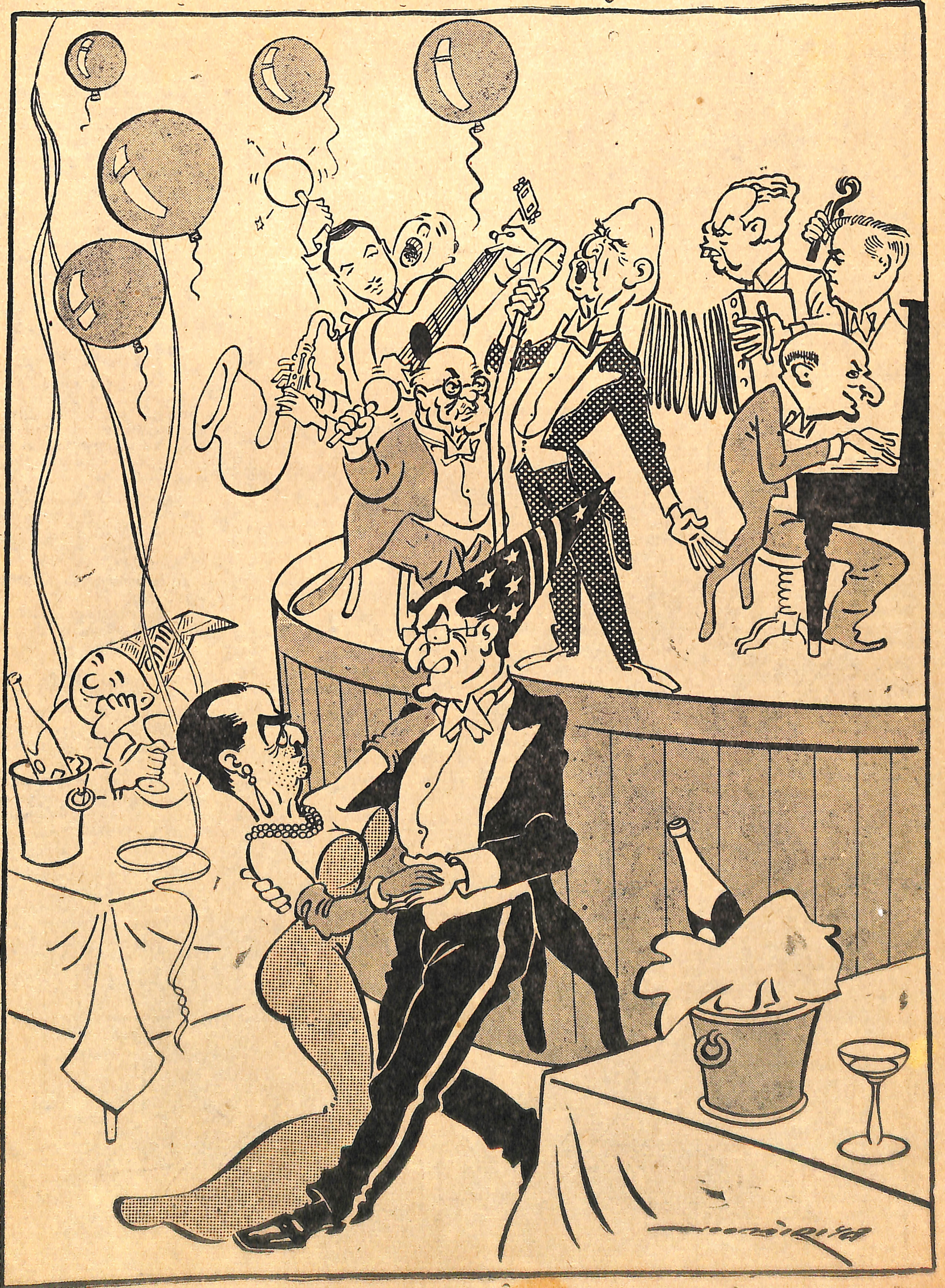
— Dinler miyim kardeşim?. Aksamdan veşilleri givdim. Güzelcene süslendim. Bahattin hani bana bir şişe fujer yollamıştı ya?..

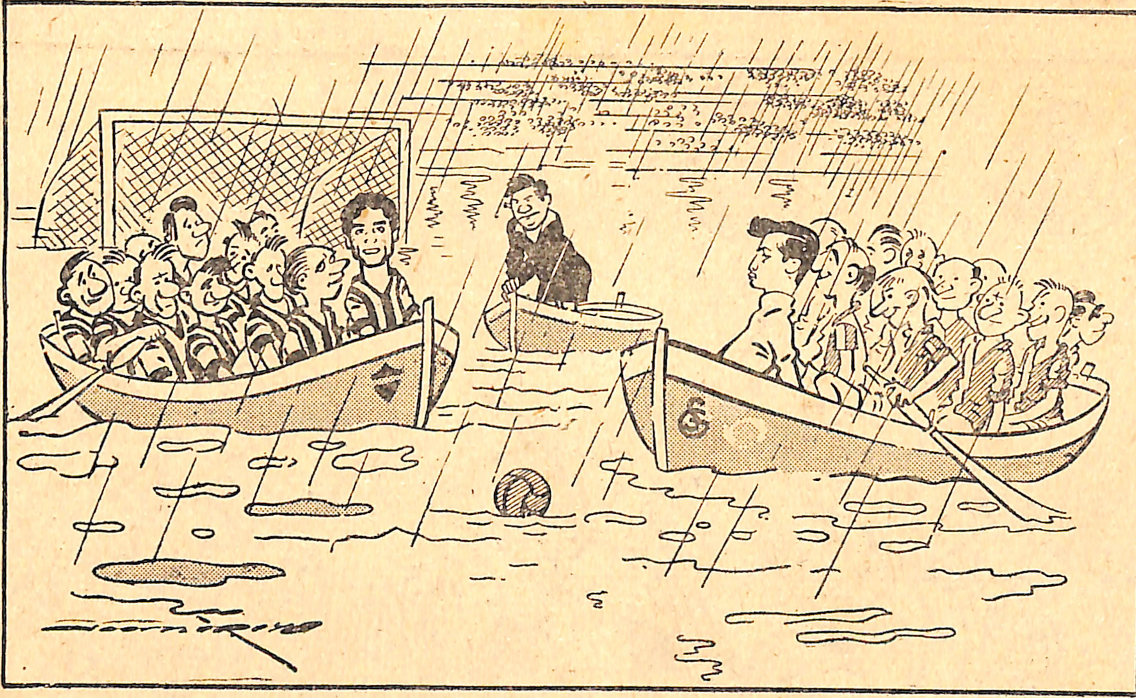

Bir yılbaşı hikâyesi: Uyurgezer ailesi!

si şakaları!

— Mazi içimde bir yaaaradır! Bahtım gözlerinden kaaaradır!

Hakem — Çocuklar, yüzme bilmiyenler sahaya çıkmasın!..

Şaşmamalı!

Beyoğlunun yeni açılan lokallerinden Fuaye'deyiz. Vakit yılbaşı gecesinin ilerlemiş saati. Herkes yemeğini yemiş. Sohbette.

Bir masada gayet güzel iki sarışın kadının arasında, gençten bir zengin oturuyor. Önlerinde bar daklar Derken, dar kapıdan içeri fazlaca boyalı, kıvrak vücutlu bir genç kız (şüphesiz bir genç kadın) girdi. Tam yanlarından geçerken, üç kişiden biri, daha doğrusu iki sarışın güzelden biri yeni gelene lâf attı:

— A.... Aynur, sen eve gitmemiş miydin? Ne işin var burada?

Adının Aynur olduğunu öğrendiğimiz genç kadın gülümseyerek yoluna devam etti ve

— Geri döndüm, dedi, bu akşam fazla mesai yapıyorum....

Lüzumsuz intihar!

Altı çocukları vardı. Karısı yeniden hâmile olduğunu söyleyince, kocası hemen yatak odasına koştu. Emektar tabancasını alarak şakağına dayadı:

— Kat'iyyen kendimi öldüreceğim; diye bağırdı. Yeter artık (söz silâhındır!)

— Senin ne suçun var? diye ona mâni olmaya çalıştı kadın.

Adam, birdenbire durdu. Tabancayı indirdi:

— Evet, diye karısını tasdik etti; evet, bir mâsumun kanına girmeyeyim!

Tavsiye!

Doktor Safder, muayene ettiği hastanın yanıbaşında duran karısına dönerek şu tavsiyede bulundu:

— Kocanız biraz yatakta istiraat etsin, yazdığım şurubu verirsiniz. Siz de pratik bir yemek kitabı alın..

Cömertlik de böyle olur!

Jale güzel kadındı. Çok güzeldi. Lükstü de.... Hilton'dan aşağı yere ayak basmazdı. Onu çay saatinde orada gören her genç pusulayı şaşırırdı.

Bir gün yine Hilton'da, ama tesadüfen yalnız başına otururken, çok genç biri masasına yaklaştı. Selâm vererek, âdeta dizleri titriyormuşcasına, iskemleye oturuverdi:

— Affedersiniz, diye kekeledi. Siz beni tanımazsınız. Ama ben, biz sizi delice seviyoruz...

Jale meşhur kahkahalarından birini koyverdi:

— Aman ne hoş şeysin sen. Siz demek.... Kimsiniz siz?

— Biz hepimiz filânca kolejin son sınıfındayız. Sınıfça size âşık olduk. Aramızda yüzer lira koyup bahse girdik. Daha doğrusu anlaşma yaptık. Kur'a çekildi. Ben kazandım. Sınıf namına ziyaretinize gidecektim. Sizi burada görünce meseleyi açayım dedim...

— E, bu fevkalâde doğrusu...

Çocuk, cebinden bir zarf çıkarıp masaya koydu:

— Bunun içinde on tane yüz liralık var. Buyurun. Beni sınıf namına kabul ederseniz, bu zarfı size vermemi söylediler arkadaşlarım.

Genç kadın cânü yürekten gülerek zarfı aldı. İçinden bir yüz lira çekti:

— Al, dedi, senin verdiğin para bukadar değil miydi? Şimdi herkese, ilk defa benim karşılıksız olarak senin aşkını kabul ettiğimi söyle de övün, e mi?

Sonra çocuğu orada bırakıp masadan uzaklaştı.

Talih dediğin...

Yeni tanınmağa başlayan milyonerlerimizden biri, alelûsul bir basın toplantısı yaptı. Mükellef apartımanının muhteşem salonlarında soğuk mezelerle mükemmel donatılmış bir kokteyl verdi. Basından ne kadar safra bastırmak niyetinde olan delikanlı varsa, tabii gelmişlerdi. Bunlardan biri, büyük bir hayranlıkla yeni zengine soruyordu:

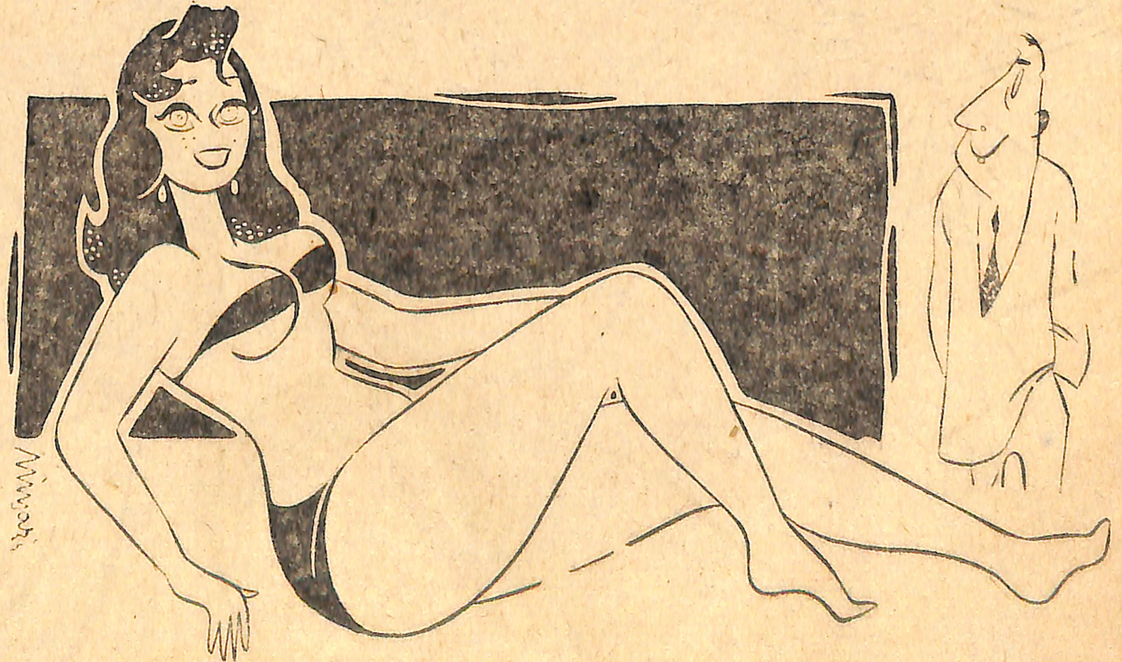
— Sizin çok zengin olduğunuzu işitiyoruz. Halbuki, geçmişinizi bilenlere göre kısa zamanda bukadar büyük bir servet kazanmanız imkânsızmış... Bize bu işin sırrını anlatsanıza?

Delikanlının bu patavatsızlığı karşısında, az buçuk tecrübeli olanlar ecel teri dökerken, yeni zengin babacan bir tavırla:

— Anlatayım, dedi. Elime geçen biraz parayla bir teneke zeytinyağı almıştım. O sırada hükûmet zeytinyağı satışlarını durdurduydu. Malımı beyan etmedim. Yüksek fiyatla yağı sattım. Ettiğim kârla iki teneke zeytinyağı aldım. Onu da büyük kârla sattım. Bu sefer dört teneke aldım. Onları da el altından sattım. Sekiz tenekeden sonra... Ayni delikanlı:

— Eh, diye sözünü kesti adamın; herhalde zengin olmanın yolunu tuttunuz artık... Milyoner devam etti:

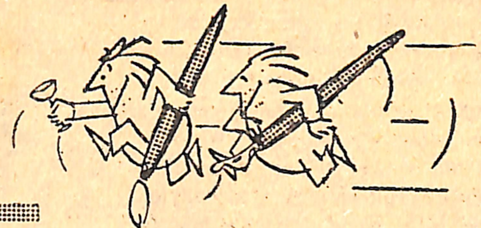
— Evet. Tam o sırada, ikisi de çok zengin olan babamla amcam ölüverdiler...

— Ne odun bulabildim, ne kömür...
— Demek ben olmasam donacaksın!..

kokteyl

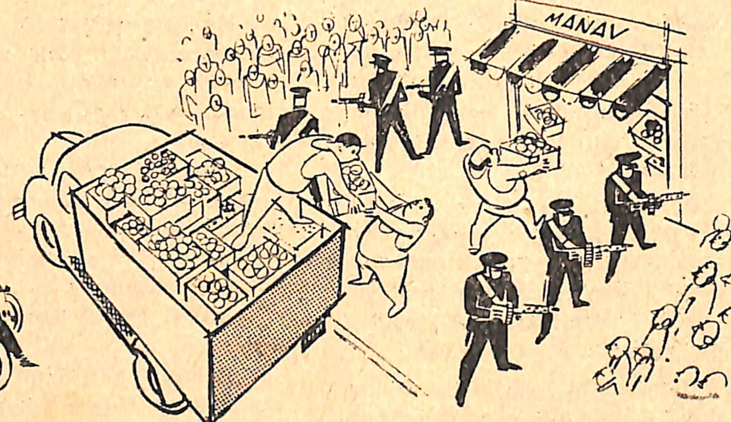
Nekahet devri

Bölükbaşı on beş gün politika yapmıyacakmış.

Gayet tabiî..

İnsan yüz kırk küsur gün dilsiz kaldıktan sonra konuşmaya kolay kolay başlıyamaz.

Çetin ALTAN

YAZISIZ!..

Hadiseler Arasında

FELEK

Reçete

Doktor hastayı muayene etmiş.

— Kansızsınız! demiş.

Hasta, mütevekkilâne dinlemiş. Doktor devam etmiş:

— Sayıfsınız, demiş.

Boynunu bükmüş.

— Kuvvetsizsiniz, demiş.

İçini çekmiş.

— Size ilâçtan ziyade gıda lâzım.. demiş.

Merakla beklemiş:

— Beyaz peynir yeyiniz! Bol bol beyaz peynir...

Hasta sormuş:

— Reçeteye yazdınız mı?

B. FELEK

Elma

Nasrettin Hocaya, komşusu bir elma fidanı hediye etmişti. Hoca, sevinerek bahçesinde toprağı kazdı, ağacı dikti, dört gözle beklemeğe başladı...

Nihayet mevsim gelince, fidan, önce taze yapraklarla yeşerdi. Sonra çeçek açtı, tomurcuklandı ve nihayet bir tek meyva verdi.

Hoca, her gün, gözü dalda, elmanın kızarıp olgunlaşmasını bekliyordu.

Derken, bir sabah, bir de baktı ki, çitten bahçeye atlayan bir molla, daldaki meyvaya doğru uzanmıyor mu?

Hoca sopasını kapınca işten geçmiş, herif elmayı koparıp hırsla dişlemişti bile!..

Fena halde öfkelenen Hoca, herifi, neresine rasgelirse, sopadan geçirmeğe başlamıştı.

Molla, can acısiyle âvaz âvaz bağırıyordu:

— Aman Hocam, merhamet et, günahtır. Bir elma için insan bu kadar dövülür mü? Allahtan kork!..

Hoca, hızını alamamış, hem sopayı, hem cevabı yapıştırıyordu:

— Behey imanı yok kâfir, Allahtan ne korkacağım?.. O bile Âdem'le Havva'yı bir elma için cennetten kovdu. Ben sana iki sopa atmışım, çok mu?..

Ne el!

Dün gece ben bir el tuttum Ama ne el, bir bilseniz! Kalbim sevinçle vuruyordu. Kendimi çok zor tutuyordum. Hayatımdaki ellerin hiç biri beni böyle heyecanlandırmadı. Çünki dün gece elimde: Dört as, bir papas vardı.

(Amerikan mizahından)

YAZISIZ!..

Diplomat!

Birleşmiş Milletlerdeki Rus delegelerinden biriyle bir mülâkat yapan Meksikalı gazeteci sormuş:

— Komşusunun kafasını, farkettirmeden kesen bir diplomat, hakikî bir diplomattır. Daha hakikîsi de kafası kesilirken komşusuna «Teşekkür ederim!» dedirtebilendir!

Bir şartla...

Bayan, yeni alacağı hizmetçiye:

— Seni eski evlerinden hep kapıları dinliyorsun diye kovmuşlar.. Ben seni buraya alırım ama, bir şartla:

— Bir daha kapılardan dinlersem eğer iki gözüm...

Bayan sözünü kesti:

— Eski evlerde kapılardan dinlediklerini bana bir bir anlatman şartiyle...

Cemil Cahit CEM

— Havadis —

Bu lûgat başka lûgat!

Kadının göz yaşları:

Bir mayidir, kısa bir zamanda şeklini değiştirip madde olur.

Riyakâr:

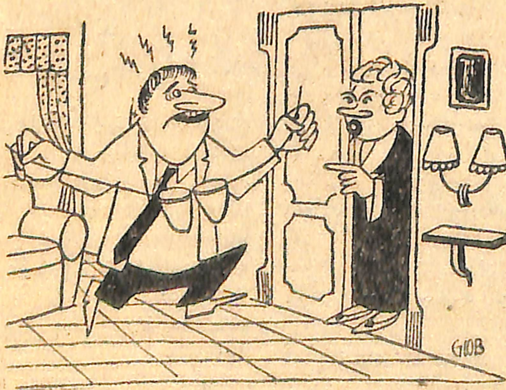
Ziyafet sofrasına, oturur oturmaz, yiyeceği yemeklerin nefasetinden bahseden kişi.

Kıskançlık:

Küçük şeyleri kocaman gösteren büyüteçtir.

Nabız yoklamak:

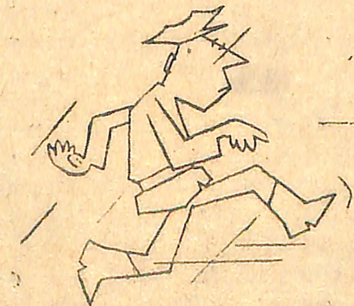
Doktorun muayene ettiği hastasına açıklıyabileceği hastalığın adını seçmek için iyi bir fırsat!..

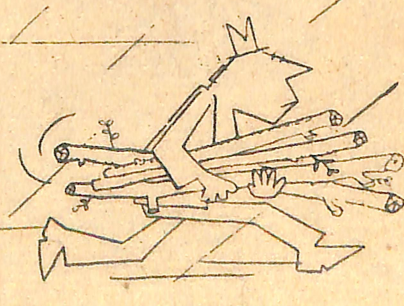

İLK GECE:

— Bunlar da mı sun'i peyk?..

(Amerikan)

—Ulan ceza yazacak değilim, odunları nereden aldın onu söyle!..

BABA Kuyruğu

Kuyruğun çeşidi olduğunu bilirsiniz. Çok şey yazıldı, söylendi bu hususta. Zaten daha ne hususta neler, kaç kere yazılıp söyleniyor ama, kimin kulağına giriyor ki? İnsan kuyruğu, hayvan kuyruğu, kopasıca kuyruk ve buna benzer, buna benzemez çeşitli kuyruklar içinde, hiç böylesini görmemiştim. Onun için size anlatıyorum:

Baş ol da istersen sovan başı ol, diyen atasözünün aksine, hiçbir şeye baş olmamışımdır. Söz dinlememek başlıca özelliğim. Bu yüzden kuyrukta kalmağa, onun bunun kuyruğunu koklamağa mahkûmum âdeta. Ama, kuyrukçular içinde, bugün milyoner olanlar var: Nüfuz ticareti kuyruğuna sokulanlardan karaborsa kuyrukçularına kadar. Gel gelelim, biz gerçekten miskiniz besbelli ki, zaruri ihtiyaç maddesi olan rakı gibi, kibrit gibi maddeleri bile, ancak kuyruğa girerek tedarik edebiliyoruz.

Bu karamser düşüncelerle omuzlarım kalkmış, kanburum çıkmış, münasip bir tramvay kuyruğu bulmak için Babıâli'den aşağı inmiş, Eminönüne doğru yollanmıştım. Sol tarafımda mütemadiyen uzayıp giden bir kuyruğu bir türlü koparmağa cesaret edip öte yana geçemiyorum. Öyle ya, dananın kuyruğu değildi ki bu... Bizim maaşlarla eşeğin kuyruğu müstesna, bu nesneler de uzadıkça uzamağa başladı zaten... Dördüncü Vakıf Hanının önüne geldiğim sırada birdenbire kafama copla vurulmuş gibi duraladım. Gözlerim yerinden uğradı: Bu kuyrukta sade kadınlar vardı!

Gözlerimi uğuşturdum. Bu hal, bakkal dükkânında beyaz peynir bulmuşçasına garip görünüyordu bana. Yoksa bir iki tane kullanılmış amerikan markalı naylon kadın külotu mu satılıyordu?

Hemen ters yüzüne geri döndüm. Kuyruğu baş tarafına, pardon, kök tarafına doğru inceledim. Aldanmamışım: hepsi de kadındı. Kiminin kucağında, battaniyeye sarılmış bir şey, belki de bir çocuk vardı... Hiç biri fazla lüks değildi: Demek ya karaborsacı, ya istifçiydiler. Asıl toptancılar, bunları mal almak için göndermiş olacaktı.

Sondan birine yaklaştım. Ben de kılık kıyafet fıkarası olduğum için, genç kadın beni hiç yadırgamadı. Yüzü güzeldi. Ağzını ünlü sinema dişisi Anita Ekberg gibi boyamış, gözlerini Gina gibi sürmeyle çekikleştirmiş kaşlarını Audrey Hepburn gibi kalınlaştırmış, bazı ilâvelerle memelerini Sophia Loren'inkilere taş çıkartacak derecede büyütmüş, dikleştirmişti. Bitirim karıydı doğrusu. İncecik beli vardı. Benim, şöyle üstü kapalı, kendisini dikizlediğimi çakınca:

— «Nasıl, malı beyendin mi?» diye yekten çıkış yaptı. Vay anam vay! Hemen demokratlaştım:

— «Estağfurullah, kardeşim...» dedim.

— «Ne yiyorsun öyleyse gözlerinle beni?»

— «Yemedim abla, tadına baktım sade...»

— «Dişine göre miymişim?»

— «Yok, ne münasebet... Ne haddimize. Merak ettim de...»

— «Neyimi merak ettin bakiim?»

— «Burada n'âpıyorsun diye...»

— «Ne üstüne vazife senin? Kazeteci misin yoksa, her şeye burnunu sokuyorsun?»

— «İyi bildin. Gazeteciyim.»

— «Görüyorsun işte. Kuyruk.»

— «Ne kuyruğu?»

— «Devenin kuyruğu... Ne kuyruğu olacak, Mahkeme kuyruğu işte!

— «Dâvan mı var?»

— «Evet, çocuğuma bi baba arıyorum.»

— «Mahkemede babasız çocuklara baba mı dağıtıyorlar?»

— «Öyle demedik. Benim çocuğumun babası var. Ama tanımıyor oğlunu...»

— «Dilekçen var mı?»

— «Helbet». Koynundan ter kokulu bir dilekçe çıkardı. Baktım: «Dâvacı Abdullah kızı Hanife, dâvalı... gözlerime inanamadım:

— «Hanife hanım kardeşim...» dedim.

— «Benim adım Hanife diil...»

— «Dilekçede öyle yazıyor...»

— «O kafa kâğıdı adı. Benim adım Finnure!»

— «Ya... Çalışıyor musun?»

— «Çalışmasak bu çocuğu nerden peydahlardık?»

— «Ne iş yaparsın? Sanatkâr mısın yoksa?»

— «Ne sandın? Helbet sanatkârım.»

— «Pekiy, dilekçede yazılı adam çocuğun babası mı sahiden?»

— «Doğrusu ben de bilmiyorum.»

— «Bilmiyorsun da nasıl dâva ediyorsun?»

— «Belki odur... Ne bilim ben...»

— «Peki, sen o adamı tanıyor musun ki?»

— «Yooo... Ama Madam Sadıka gelirmiş...»

— «Madam Sadık da kim?»

— «Sen de ne biçim kazetecisin ayol... Benim tanıdığım kazeteciler kurttu. Sen sümsüğün biriymişsin. Şimdi sana anlatıcak mıyım ki, Madam Sadık en işlek randevucudur da hâlâ evi kapatılmamıştır diye... Biz telefonla çalışıyoruz oğlum, dört gözünü sekiz aç!»

— «Peki, seninle buradaki vazifem bitti. Şunlar da senin gibi mi?»

— «Eh, bizden birkaç arkadaş, ahbap var. Ama ötekileri bilmiyorum...»

Bir başkasına sokuldum:

— «Hanım» dedim, «patiska mı dağılıyor bu kuyrukta?»

— «Hayır», diye ters ters cevap verdi, «Mahkeme kuyruğu bu. Çocuğumun babasını dâva ediyorum ben...»

— «Nerde çocuk?»

— «Karnımda daha. Ama kıpırdıyor.»

— «Nasıl ispat edeceksin babasının kim olduğunu?»

— «Bizim patron akıllıdır. Elimde fotoğraflar da var, herifin sesini tele çektirdiğim de cabası...»

Onu da bırakıp, kendi halinde görünen bir başkasına sokuldum:

— «Abla, sen de çocuğuna babalık mı alacaksın?»

Hemen elindeki dilekçeyi gösterdi:

— «Benimkinin babası belli...» dedi.

Bir de ne göreyim? Kendi ismim! Az daha düşüp bayılıyordum:

— «Hanım!» diye bağırmışım, «sen bu adamın kim olduğunu biliyor musun?»

— «Yooo» dedi sakin sakin, telefon rehberinden çıkardık rastgele...»

Çaresizlikten ulur gibi:

— «Benim adım o, namussuz kaltak, benim adım!» diye kükredim. Hemen yanımda bir polis bitti:

— «Arkadaş, ne oluyor?» dedi.

— «Hiç» diye kekeledim, «Bu hanıma, Şehir Tiyatrosunda oynanan (Yine mi çocuk?) isimli komedyadan bir parça okuyordum..»

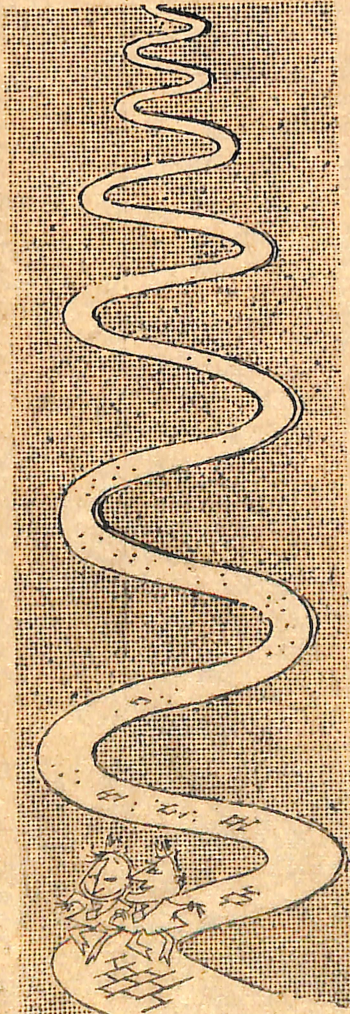
— «Okuyacağını daha münasip bir yerde oku!» emri verildi. O gittikten sonra kadın:

— «Amma da matrak herifsin», diye güldü, «nerden aklına geldi o oyun?»

— «Orada da böyle bir yığın babasız çocuğa baba tedarik ediliyor da...» dedim.

Sonra, nasılsa aklıma gelen bir fikirle dilekçeyi kaptığım gibi der top edip ağzıma attım. Oh, çok şükür, bana ait olmayan bir çocuğun babası olmaktan kurtuldum. Öyle ya? Kadın benim adımı bir daha nerden hatırlıyacaktı? Tabii, babalık kuyruğundan tabana kuvvet kaçtığımı söylemeğe hacet yoktur sanırım!..

Görünmiyen Adam

— Ne güzel yol, di mi Afifeim... Yalpaladığımız hiç belli olmuyor!..

Üzülme dostum!

Adamın karısı ölmüştü. Cenazede kocadan ziyade, çok yakın dostlarından bir gencin avaz avaz ağlayıp dövünmesi herkesin dikkatini çekiyordu. Nihayet o hale geldi ki, genç adam, nerdeyse bayılacaktı. Bunun üzerine koca arkadaşını teselli etmek ihtiyacını duydu:

— Kendini harap etme kardeşim... Sana söz veriyorum ki hemen evleneceğim. Hem ikinci karım birincisinden daha güzel olacak!..

Milletlerin Güldükleri

Evin küçük erkeği!

Telefon çaldı. Evin beş yaşındaki küçük oğlu ahizeyi alıp cevap verdi. Telefon eden adam:

— Yavrucuğum annen, baban evde yoklar mı?

— Hayır yoklar.

— Peki evde senden başka kimse yok mu?

— Kız kardeşim var!

— Peki haydi bana onu çağırda konuşayım.

Küçük oğlan:

— Olur, dedi ve aradan beş dakika geçtikten sonra tekrar telefona geldi ve:

— Alo diye seslendi. Kız kardeşimi beşiğinden kaldırıp buraya getiremedim. Söyleyeceğinizi bana söyleyin.

(İngiliz)

Çıplak kadın!

Galerinin yaşlı ve kurt sahibi kalantor bir müşteriye tablo beğendirmeğe uğraşıyordu. Manzaralar, natürmortlar, portreler v.s. v.s. gösterdi. Fakat adam bunların hiç birini beğenmedi. Bunun üzerine galeri sahibi son kozunu oynadı ve sordu:

— Peki çıplak kadın tablolarınıza ne buyrulur?

Adam onun işaret ettiği resimlere başını bile çevirip bakmadan bıkkın bir tavırla cevap verdi:

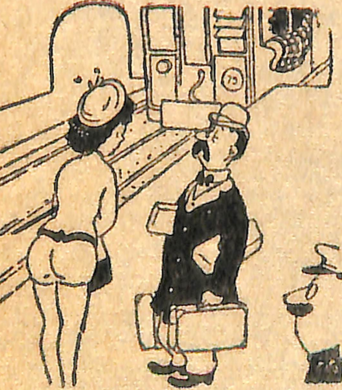
— İstemez, istemez! Ben doktorum.

(Fransız)

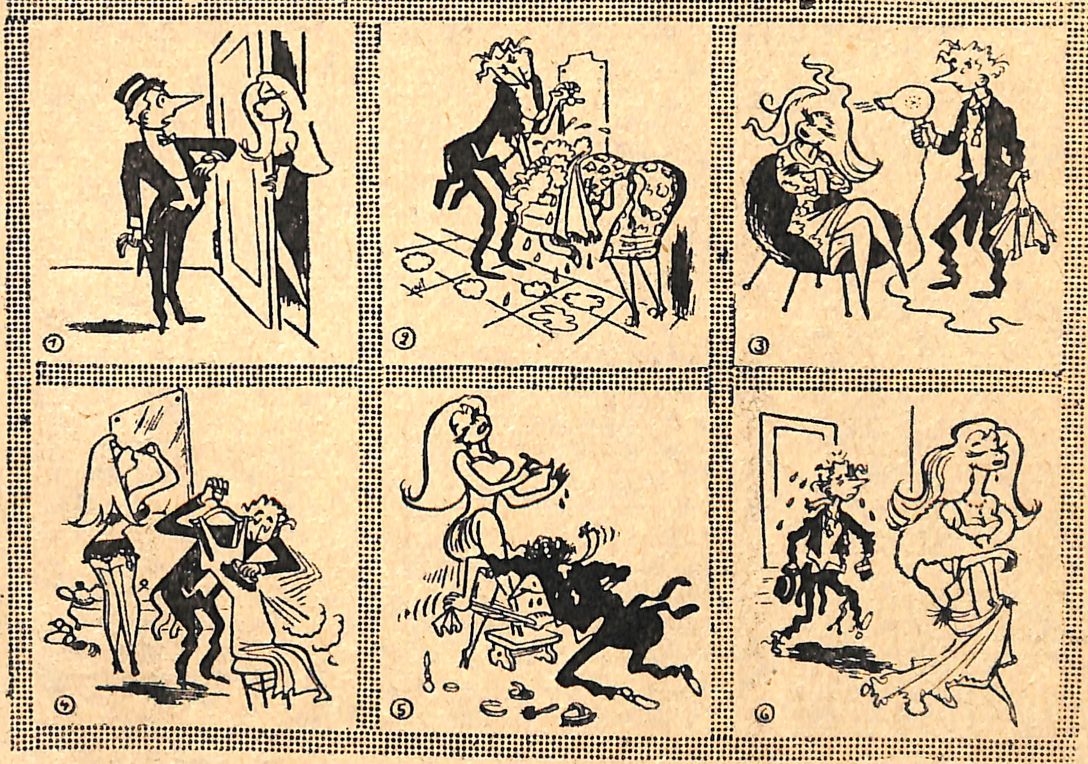
— Şu yerli romanlar amma saçma. Hep aldatılan kocalardan bahsederler!..

(İtalyan)

— Biletlerle para cüzdanımı eteklığimin cebinde unuttum!..

(Fransız)

Yazısız hikâye: Yılbaşı eğlencesi!..

(Alman)

Tam konfor!

Çok uzaktan ve ismini dahi unuttuğu bir haladan muazzam bir mirasa konmuştu. Bu para ile, hemen, yıllardır hayallerinde yaşattığı evi yaptırdı. Evde her türlü modern konfor vardı. Öyle ki; bir düğmeye basınca yataklar açılıyor, başka bir düğmeye dokununca sofralar kuruluyordu. Bir akşam işinden evine dönerken yeni tanıştığı bir ahbabını yemeğe davet etti. Maksadı adama evini göstermekti. Zira en büyük zevki evine ilk defa gelenlerin bu modern icatlar karşısında kapıldıkları hayreti seyretmekti. Misafirine de evinin her tarafını gezdirip gösterdi en son olarak yatak odasına girdiler. Bizimki bir düğmeyi işaret ederek:

— Bak azizim; dedi. En sevdiğim düğme budur. Bazen eve çok yorgun gelirim öyle ki, banyoya kadar dahi gitmeğe üşenirim. O zaman bu düğmeye şöyle bir dokunu vermem kâfidir. Banyo sıcak su ile dolu olarak ayağıma gelir. Bak... ve böyle diyerek düğmeye bastı... Doğrusu evinin en esaslı numarası bu olmuştu; zira banyo hem su dolu idi, hem de karısı çırılçıplak bir halde suyun içinde bulunuyordu.

(Amerikan)

Sebebi varmış!

Evin dört yaşlarındaki küçük kızı misafirlerden yaşlıca bir beye anlatıyordu:

— Ben büyüdüğüm zaman yanımızdaki evin oğlu ile evleneceğim.

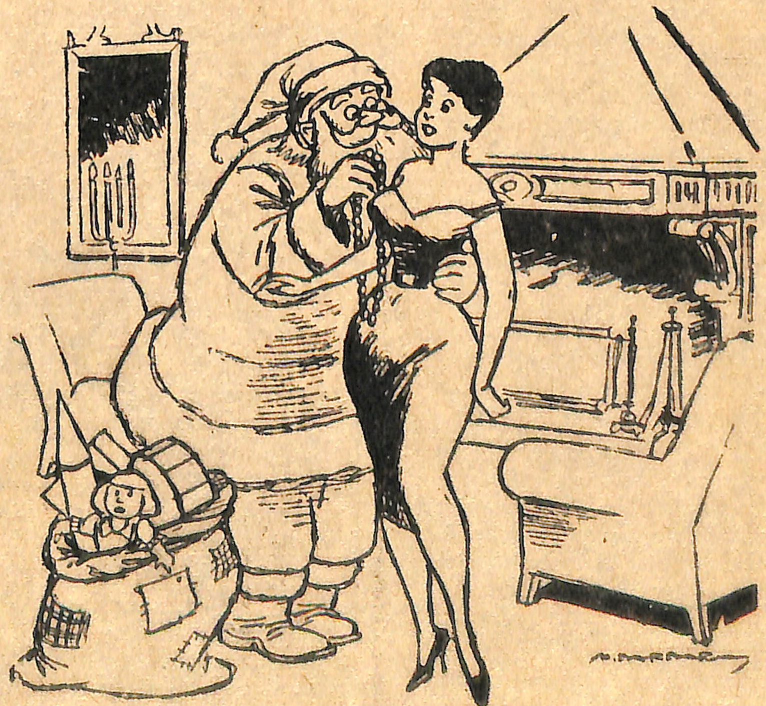
Yaşlı adam merak etti:

— Peki niçin yanınızdaki evin oğlu da başka biri değil?

Küçük kız içini çekti.

— Böyle yapmak mecburiyetindeyim efendim. Zira bütün oğlanlar caddenin öbür tarafında oturuyorlar. Annemse otomobil çiğner diye benim karşıya geçmeme müsaade etmiyor.

(İspanyol)

— Aaa, vallâhi yalan. Sen Noel baba değil, bizim direktörsün!..

(İtalyan)

MEŞHEDİ ile Devri Âlem

Ercüment Ekrem Talû

— 45 —

— Fakat, Mister... Evvelâ mevcudun dağılmamasına dikkat etseniz fena olmaz. Irlanda, Kanada, Avustralya, Güney Afrika, Mısır, falan hepsi majeste kral Corç hazretlerinin tacına pamuk ipliğile bağlı. Şunun bunun hürriyetine göz koyacağınıza, peşin onları sağlamlaştırsanız.

Bu sefer işin farkında olan İngiliz, cevap vermeden bana arkasını döndü, gitti. Derken o aralık yanıma gelen Torik, sordu:

— Avalla ne konuşuyordunuz?

— Bana İngilterenin siyasetini medhediyordu.

— Ne imiş o selâset?

— Mütarekede İngilizler bize el uzatmış da biz reddetmişiz, fena olmuş.

— Yuh ervahına!.. Uzattılar, uzattılar ama, üzerimizde ne var, ne yok araklamak için. Bak, başıma bir defa ne geldi: Ben o zamanlar, boş durmıyayım diye, Tophanede dayımın yanında sergide çalışıyordum. Bu hırbolar da o vakit en azgınlık devirlerindeydi. Her gece üçü dördü bir olur, kafayı iyice dumanlarlar, sağa sola saldırırlardı.

Bir gece, serginin etrafına hasırı çevirdim, içeride çürük ayıklıyordum. Dışarıdan, çakmadığım bir dille seslendi

— Hey, bana bak! demek istiyormuş gibi bir alay lâf.

Bir elimde bıçak, ötekinde sünger, meydana çıktım, bir de baktım ki, üç tane bu hanım evlâtlarından. İngiliz dilince bildiğim kadar:

— Titelis mosyö? diye sordum.

Avalın biri, eliyle muşmula küfesini gösterdi ve bir şeyler homordandı. Ben sanki dükkânın kapalı olduğunu anlatmak için:

— Pardon, finiş! dedim. Afto ini bizim dayı, fertik..

Katırın doğurduğu, lâftan anlamaz. İstediğin kadar onun lisanı ile konuş! Sabrım tükendi. Birini elimle itecek oldum. Sen misin iten? Keratanın oğlu, bir düdük öttürdü, yan sokaklarda dolaşan arkadaşlarını imdada çağırıyordu sanki... Nasılsa bu aralık istemiyerek gülümsemişim. Kendi dilince bir küfür savurdu. Ben de kantarlıyı bastım. İş büyüdü. İyicene ağız marizine başladık. Avalların yanında bir kitipyoz Ermeni tercüman bozması yerden biter gibi peyda oldu. Ulan, baktım, heriflerden fazla o hırlıyor.

— Sen necisin be Salozyan ahbar? dedim.

Vay efendim vay! Sanki İstanbulu o fethetmiş, küçük dağları o yaratmış. Anama, avradıma küfür sallamağa başlayınca, dinden imandan çıktım. Kuşağı söylece belime kıskıvrak doladım. Yaradana sığındığım gibi, tazı tilkinin üzerine nasıl atılırsa, topuna birden saldım. Herifçioğulları benden kavi idi. Nasıl da kavi olmaz? Her gün, sabah akşam yemeni tabanı kadar öküz pirzolası yiyorlar. Bize gelince, Allah kerim ve Yarabbi şükürle akşam yemeğini ediyoruz. Baktım ki, alt olacağım. Namusuma yediremedim. Usulcacık kuşağımdan çekeceği çektiğim gibi, sağa sola indirdim. İçlerinden bir tanesi, hepsinden zorlu idi. Gırtlağıma sarılıp sıkmağa başladı. Nice aşağı mahalleye el attımsa, ben de sıktım, bıraktı. Kurtulur kurtulmaz cızlamı çektim. Tam on beş gün yangın yerindeki Kürtler beni sakladılar. Bir alay Coniye meydan okuduğum, hepsinin üstesinden geldiğim yedi mahallede duyulmuştu. Çeşmemeydanında Arap Kasımın kahvesinde benim için beyitler bilem düzdüler.

— Hatırında mı, Torik?

— Hangisi anacığım?

— Bu beyitler.

— Tamamı değil ama, bazılarını hatırlıyorum.

— Söyle bakayım.

Zihnini toparlamak için bir müddet durdu. Gözlerini yumdu, düşündü, yutkundu ve sonra şu beyitleri okudu:

Sis olur, duman olur,
Ot kurur saman olur,
Tophaneli yiğitler :
Hepsinden yaman olur!..

★

Evimin önü çukur,
Karılar çarşaf dokur!
Bizim semtin kopuğu
Dünyaya meydan okur!..

★

Yumruğu anam verdi,
Bıçağı babam verdi,
Kendim fakirim ama,
Yiğitliğim nam verdi!..

★

Başı parçalanası,
Cehennemde yanası,
Kara başta bellendi,
Conilerin anası!..

★

Ağaçtaki eriktir,
Benim adım Toriktir,
Yanıma sokulmayın,
Geçmişiniz.......

Bıraksam daha okuyacaktı. Burada kestirdim. Zaten vapurumuz varacağı limana yaklaşmıştı. Ufukta Çin sahilleri görünüyordu. Birkaç saatlik sohbet ile yolculuğumuzun kalan zamanını hoşça geçirerek, nihayet (Kanton) limanına vasıl olduk.

Kaptan, burada ancak dört saat kadar kalacağımızı söylemişti. Bazı eşya boşaltacak, kömür ve su alacak, sonra yolumuza devam edecektik. Çin ve Çinliler hakkında ufak bir fikir edinmek için şöylece karaya çıkıp, bir kolaçan etmek üzere polisten müsaade istedik. Hastalıktan dolayı istemiyorlardı. Israr ettik. Nihayet en büyük emniyet âmiri olan zat, paramızı bizden almak şartiyle, acele telgrafla (Pekin) den talimat istemeğe razı oldu. Daha çabuk ve daha kesin talimat alabilelim diye sahtekârlığa kalkışmış, ve Meşhediyi ileriye sürerek, gizli seyahat etmekte olan bir şark prensi olduğunu söylemiştik. Poliste bir saat kadar bekledik. Pencereden dışarısını, insanlar tarafından hızlı hızlı çekilen binek arabalarını, renkli blûz ve şalvarı ile dolaşan erkekleri, çekik gözlü, limon sarısı yüzlü kadın ve çocukları seyrediyorduk.

Derken emniyet âmiri yanımıza geldi.

— Affedersiniz! dedi. Telgrafınız geri geldi.

— Geri mi geldi? Neden?

— (Pekin) de hükûmet değişmiş.

— Değişmiş ise bize ne?

— Evet. İşlere tesiri olmaması lâzım gelir. Fakat yeni gelen Dahiliye Nazırı işi kavramadığı, siz de acele ettiğiniz için hükûmet merkezinin telgrafhanesi sizin telgrafı geri çevirmiş.

— Demek ki, şimdi biz gezemiyeceğiz, öyle mi?

— Maatteessüf öyle. Hem ben size iyi bir nasihat vereyim mi? Doğruca vapurunuza gidiniz.

— Neden?

— Burada hükûmet değiştikçe ihtilâl olur. Azamî yarım saatten ziyade sürmez. Ama ne olur, ne olmaz? Halkın yabancı diye size bir fenalık yapmak ihtimali vardır. En hafifi dayak, mayak yersiniz, sonra başınıza iş çıkar.

— Teşekkür ederiz. Bu iyiliğiniz bizi fevkalâde sevindirdi. Ancak bir iki şey sorabilir miyiz?

— Hay hay! Çabuk olmak şartiyle buyurun.

— Burada böyle sık sık ihtilâl olur mu?

— Günde beş altı defa.

— Acaip.

(Devamı var)

Şehrimizde ikinci bir Kan merkezi daha açıldı.. (Gazeteler)

— Biz insaniyet için çalışırız abi... Gacoyu temize havale ettik... Suyu da size havale!..

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

Aya ilk Türk yolcu

Milletler arası Sputnik denemelerinin sonuncusu olarak yarın sabah Saat 9.30 da Okmeydanından Ay'a mülevvecihen Otuzbirinci Sputnik havalanacaktır.

İyi haber alan bir kaç kişiden öğrendiğimize göre Sputnik 31 de bundan evvelki Sputniklerin hiç birinde bulunmayan bir özellik mevcuttur... Uzun sürecek feza yolculuğunda bazı teknik mahrumiyetleri önlemek için, bu yolculuğa hayatta çekmedik mahrumiyet bırakmamış bir genç katılacaktır.

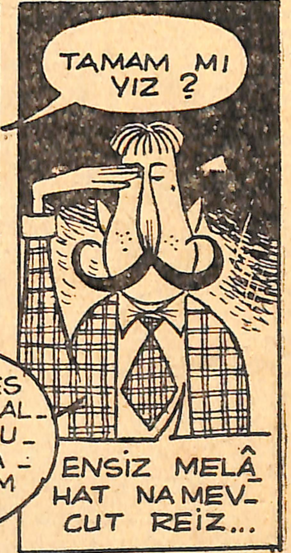
Yan tarafta resmini gördüğünüz bu gencin adı SALİH TEKCAN olup öğrendiğimize göre SALİH TEKCAN karısından, alacaklılarından bir de mahallenin imamından kurtulmak için bu yolculuğa gönüllü olarak katılmaktadır... Bu yolculuk hakkında ne düşündüğünü soran mühabirimize SALİH TEKCAN ilim tarihine geçecek olan şu iri lâfı etmiştir:

«– Ayda hayat var diyorlar.. Havalar iyiyken gidiimde şu hayat denen şeyin nası bi şiy olduğunu bi göriim dedim... »

SALİH TEKCAN halen İspitalya otelinde ikamet etmektedir...

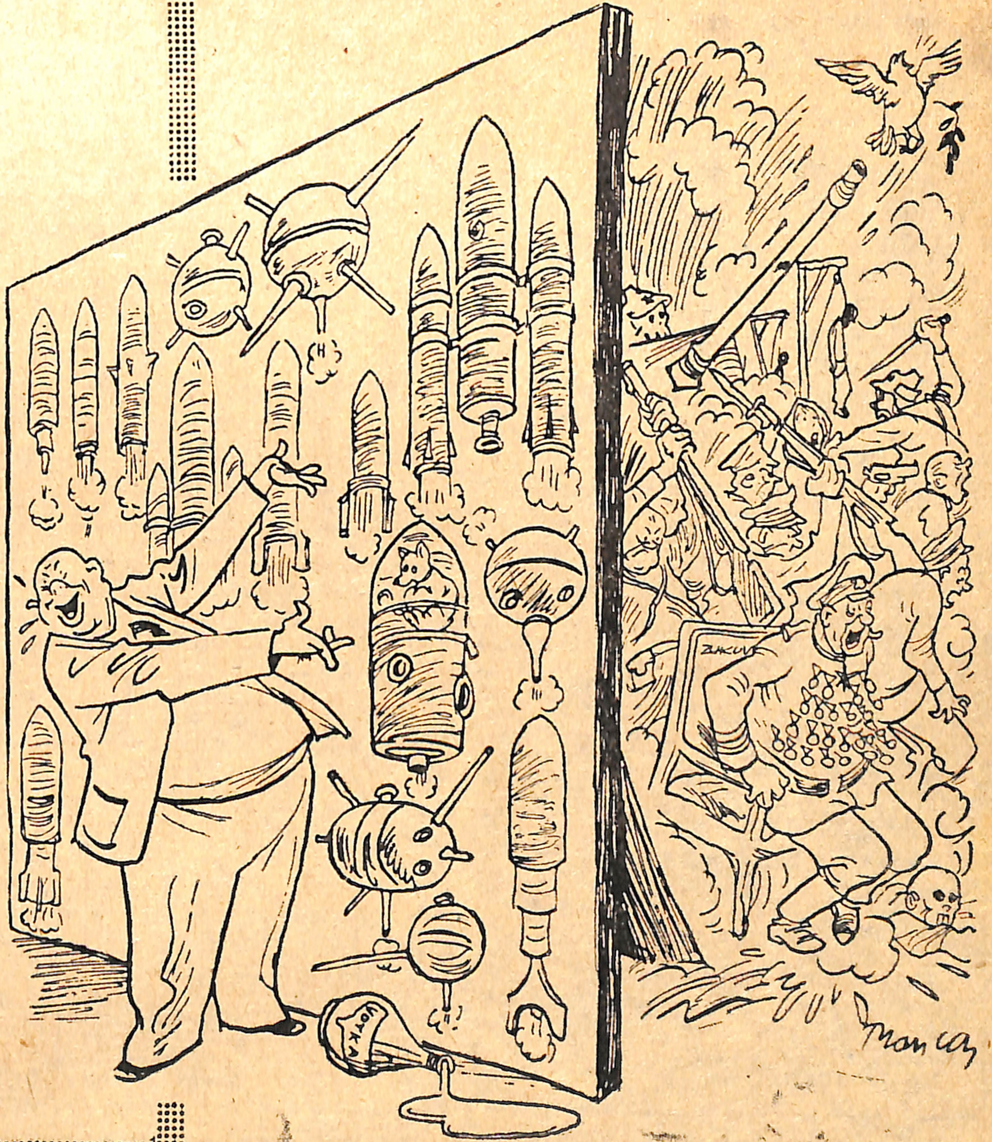

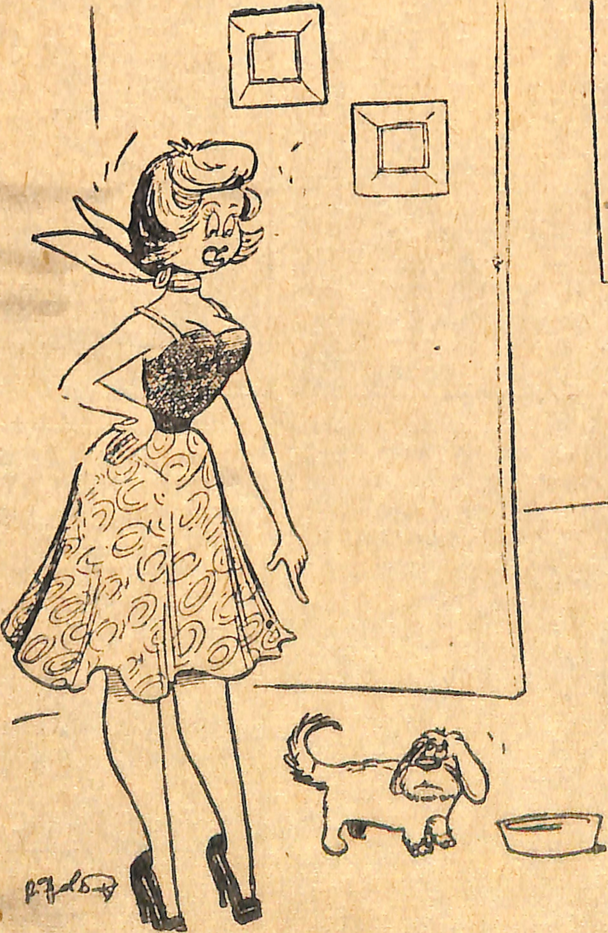
Dünya KARİKATÜRLERİ

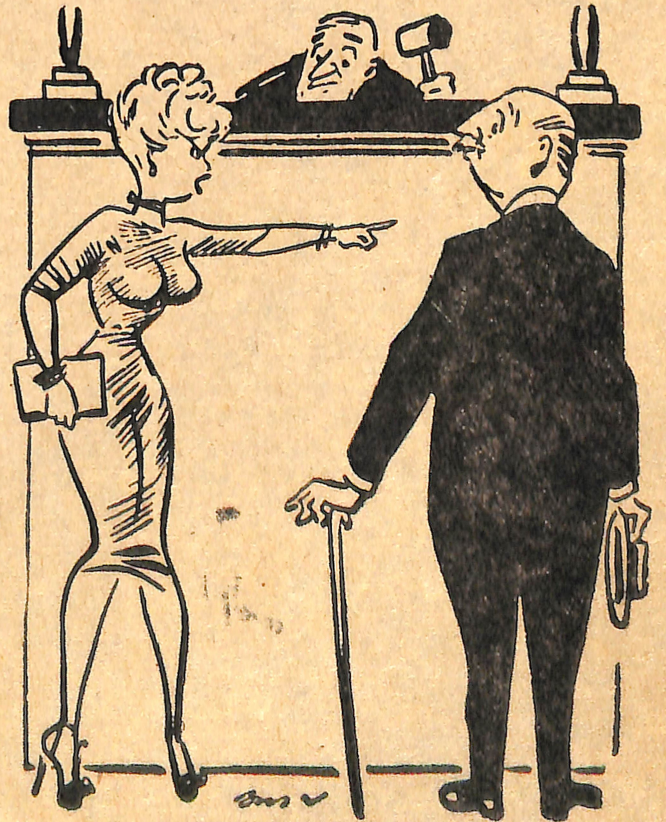
— İŞTE GETİRDİĞİNİZ ETİN NEYE YARADIĞINI GÖRÜN !..

KRUCEF — İŞTE SOVYET RUSYA !..

— BOBİ... MAMANI YEMESSEN SENİ SPUTNİĞE BİNDİRİRİM !..

— HAKİM BEY, BU ADAM BENİ " GEL SANA PUL KOLLEKSİYONUMU GÖSTEREYİM DİYE, ALDATTI !.
— EE, SONRA ?..
— PUL KOLLEKSİYONUNU GÖSTERDİ !.

1958 Yılına Neş'eyle Giriniz!

Sarı Çizmeli Mehmet Ağa!
Yusuf Ziya Ortaç
Fiyatı 1 Lira

Bir Dakika
Doğan Nadi
Fiyatı 1 Lira

Uçan Daireler!
Adnan Veli
Fiyatı 2 Lira

Yepetaş!
Aziz Nesin
Fiyatı 2 Lira

Kadın Olan Erkeğin Hâtıraları
Aziz Nesin
Fiyatı 2 Lira

Akbaba Mizah Yayınları

Mizah Hikâyeleri Antolojisi
En meşhur 28 mizah yazarımızın en seçme 112 Hikâyesi
4 Cilt. Her Cilt (1) Lira

Meşhurların Nükteleri
Fiyatı 1 Lira

Macun Hokkası!
(İngiliz Mizahından)
Fiyatı 2 Lira

Sahtekârsız Memleket
Fiyatı 1 Lira

Milletler Gülüyor!
(Dünya Şaheserleri)
Fiyatı 2 Lira

Vatandaş Ahmet Efendi!
Burhan Felek
Fiyatı 1 Lira

Düğün Gecesi
Orhan Seyfi Orhon
Fiyatı 2 Lira

Kapatma
Bülent Oran
Fiyatı 1 Lira

Sosyete!
Adnan Veli
Fiyatı 1 Lira

Katır İnadı
Fiyatı 1 Lira

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11

Abone: Senelik 37.5 lira
Altı aylık 19 lira.

Fiyatı 75 kuruş

Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

İstanbul ve Taşra için umumî satış Merkezi: AKBABA Yayınevi — Belediye, İstanbul

Satış Yerleri : İnkılâp Kitabevi ★ Kitap Saray ★ Köprü Kitabevi ★ Nişantaşı Birlik Kitabevi.

(Sipariş bedellerinin Banka, yahut posta havalesi olarak gönderilmesi, pul gönderilmemesi rica olunur)

— Sen onu götür, ben de bunu sırtlıyayım!